

El Projecte "Todas Contracorriente" , liderat per la cantant **Rochy Ameneiro**, ha celebrat el seu primer aniversari aquest 8 de març amb un ampli treball de prevenció contra la violència de gènere, sustentat pels estudis teòrics del Dr

Julio César González Pagés

, professor de la Universitat de l'Havana i Coordinador de la Red Iberoamericana de Masculinidades, qui ens comenta sobre les aportacions acadèmics que tributa aquest projecte, barreja d'art i coneixement i les accions concretes que han portat aquesta iniciativa a tot el país.

Quin ha estat el saldo del Projecte "Todas Contracorriente" en aquest primer any?

El saldo ha estat molt positiu, sobretot perquè ens ha permès incloure temes com violència, feminisme i equitat en un sol projecte, que té a la música com a protagonista i sabem l'impacte que té especialment en els més joves. En aquest any hem pogut recórrer tot el país com a part d'una gira i d'un projecte que va començar sent mínim, entre un grup d'amics i artistes, avui s'ha convertit en una iniciativa nacional, on s'han pogut sumar altres creadors.

Arribem a aquest primer aniversari i complim una majoria d'edat, que ens permetrà projectar-nos cap altres espais de la societat cubana i també d'altres països del nostre continent, perquè aquest és un projecte que va arribar per quedar-se.

La música és protagonista de "Todas Contracorriente". ¿Preveuen vostès incloure altres arts al projecte?

Hem tingut l'experiència, per exemple, de tenir realitzadores d'audiovisuals, també escriptores, artistes plàstiques. A Vila Clara inaugurarem un performance amb la violència com a tema fonamental, on moltes de les artistes plàstiques amb els seus cossos formaren part del que es reflecteix en els mitjans de comunicació referit a aquest tema, per tant, som molt optimistes, perquè pensem que un dels eixos principals, la cultura en sentit general, podrà tenir en el projecte un aliat fonamental a l'hora de desenvolupar polítiques culturals per al país.

El pensament acadèmic també acompanya aquest projecte amb la participació de diversos especialistes en temes de gènere. De quina manera aquesta gira nacional ha servit també per iniciar noves línies de recerca en aquest camp?

La gira en si mateixa ens va portar molts altres projectes. Pensem donar tallers, però un mai pot mesurar l'abast, i en cada trobada a les províncies del país van sorgir elements per poder desenvolupar una investigació, que ja té cos i es diu *Sexe, música i esports, cosa d'homes*.

En el cas de la música, vam poder veure com molts dels estereotips que investiguem de manera acadèmica tenen vigència en les mateixes escoles que formen als instructors de cultura i crec que és important, perquè podem donar-los elements per a revertir el procés, perquè no n'hi ha prou amb tenir les escoles, penso que hi ha una ideologia, que és la de l'equitat, que ens permet, des dels estudis de gènere legitimats a l'acadèmia, dur-los a la seva principal funció que és la societat i la gira ens va permetre això, saber que el que nosaltres estudiem pot també servir de forma pràctica, no solament en tallers i conferències, sinó en les pròpies investigacions, així que en aquesta gira va néixer també una investigació sobre com els joves consumeixen i al seu torn reproduïxen molts dels estereotips que critiquem des dels mitjans de comunicació i veiem com una destinació-manifest la possibilitat de no revertir-lo.

A més a més dels tallers a les Escoles d'Instructors d'Art, quines altres accions concretes van realitzar en aquesta gira?

De la gira van sortir algunes temàtiques relacionades amb els temes de dones, per exemple a cada província del país es van visitar monuments de dones que moltes vegades estan oblidats. Sabem com és de difícil és construir un monument, però donar-li vida és molt important. No hi ha tants monuments de dones al país. Volem, en certa manera, rescatar els que ja hi ha i proposar l'escultura d'altres, perquè Cuba és un país que té un potencial turístic, tenim l'empremta de milions de visitants estrangers a l'any i no volem ser una illa només identificada per un estereotip exòtic de les nostres dones, sinó que les persones que ens visitin sàpiguen que hi ha dones valuosíssimes en totes les províncies del país i així com van a llocs musicals, també es suggereix la visita a aquests monuments, que formen part de la nostra història i que els més joves vegin, sobretot en el cas de les dones, que també existeixen altres formes de ser dona, on per descomptat hi hauria la història i la necessitat de reivindicar els drets de les dones.

Aquesta va ser una de les accions, una altra va ser rescatar en cada província museus relacionats amb dones històriques que visquin. A cada província es suggerien també, per exemple, personatges populars, tenim en el cas de Bayamo a Rita "La caimana", que és com el Cavaller de París de l'Havana, una figura popular en aquella ciutat, que cantava i era molt bromista, l'hem volgut rescatar com una figura emblemàtica i cada província va fer la seva

Escrit per Maylin Alonso, l'Havana. La Jiribilla
dilluns, 12 de març de 2012 13:58

proposta, on es van incloure dones comuns, en el sentit que no són ni artistes ni cantants ni polítics, però sí que han dedicat gairebé tota la vida a les seves comunitats.

A Granma vam tenir l'experiència d'un monument a 15 dones que estan vives, va ser molt emocionant, perquè elles van ser-hi allà amb nosaltres. Regularment esperem que les persones es morin per fer-los monuments i homenatges, en el cas de Granma es va fer aquest monument, molt proper al de Rosa La Bayamesa i el suggeriment és que cada província faci el mateix. No és tan costós, moltes d'aquestes dones només necessiten saber que el que van contribuir en tota la seva vida amb molta intensitat en l'actualitat encara és vigent, és digne i que les persones sentin que destacar-se en llocs comuns en la vida, és important també.

Comenta'ns sobre la batalla que comença a lliurar el projecte "Todas Contracorriente" contra la violència de gènere en els videoclips ...

Això és una provocació, sóc una persona que m'agrada provocar des de l'acadèmia i per això convoquem per al novembre, quan se celebra la Jornada contra la violència, triar els deu pitjors videoclips de l'any, perquè de vegades som molt bons i complaents, critiquem els videoclips per violents i mai marquem als realitzadors, als artistes que promouen aquest tipus d'art. No es tracta de censurar, sinó de dir "no estic d'acord" que la violència formi part de l'estètica de la nostra cultura i si bé em s'estan imposant aquests videoclips des dels mitjans, també podem promoure la selecció d'aquests mateixos vídeos com "no desitjats" per una part de la població i crec que hi ha una forma d'educar que és des de la ideologia, és a dir, la no violència també implica una ideologia," jo no vull seguir veient aquest tipus de cultura".

Es tracta que des de moltes bandes, l'acadèmica, la cultural, l'activisme, ens unim tot l'any en dir-li no a la violència, no només el mes de novembre.

¿Aquesta acció complementarà els tallers per a realitzadors promoguts per l'Institut Cubà de la Música?

Ja el novembre passat vam fer un taller a l'Havana per a artistes, cantants, escriptors, escriptores, realitzadores, realitzadors de videoclips amb l'objectiu de fomentar aquests temes, perquè ningú se senti aïllat tampoc, que està sent objecte d'una crítica i no donar-li instruments per canviar, perquè sobre tot el que volem és el canvi: remarcar això que diu molta gent quan

Cuba: "Todas Contracorriente": Per Una Cultura de Pau

Escrit per Maylin Alonso, l'Havana. La Jiribilla
dilluns, 12 de març de 2012 13:58

ve a Cuba i camina pels seus carrers, som una societat no violenta com altres indrets del nostre continent, i perquè aquesta realitat continuï i no es parli en passat: recorden com la societat cubana era no violenta?, volem que la nostra sigui permanentment una societat on es pugui caminar pels carrers i la cultura, que de vegades pot arribar a ser un terreny de ningú, pot fomentar aquest tipus de desvalors que nosaltres volem prevenir.

[Veure](#)